25/04/2021

Μητροπολίτη Δημητριάδος: Πανδημία – Από το «τετέλεσται» στην ελπίδα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Πανδημία: Από το «Τετέλεσται» στην ελπίδα

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ

Σήμερα, Κυριακή των Βαΐων, ο Χριστός δεν εισέρχεται απλώς στα Ιεροσόλυμα. Εισέρχεται στην κοινωνία των ανθρώπων, που δεν ξέρουν αι ζητούν. Λίγο πριν, έχει αναγγείλει στους Μαθητές Του πως επίκειται η Βασιλεία Του και αυτοί του ζητούν θέσεις εγκόσμιας εξουσίας. Σήμερα, οι Ισραηλίτες νομίζουν πως το μεγάλο τους πρόβλημα είναι η ρωμαϊκή κατοχή και φαντάζονται πως βρήκαν τον υπέρτατο ηγέτη για να ηγηθεί μιας επανάστασης. Την επανάσταση όμως που φέρνει ο Χριστός δεν θα την αντέξουν. Η αγάπη που αποκαλύπτει δεν είναι μόνο αδιανόητη για την ανθρώπινη λογική, είναι και πολύ μοναχική. Σήμερα ο Ιησούς αποθεώνεται από τους αυριανούς σταυρωτές Του. Το ξέρει, μα δεν πτοείται. Είναι αποφασισμένος να υποστεί, μαζί με τις οδύνες του Σταυρού, και τις οδύνες της προδοσίας από το αγαπημένο του πλάσμα. Και αντέχει, διότι η προδοσία, όπως τόσα και τόσα ψυχικά τραύματα, γνωρίζει πως είναι ο σταυρός του κάθε ανθρώπου.

Η Σταύρωση του Χριστού, που πλησιάζει και φέτος, δεν είναι απλώς ένα ιστορικό γεγονός, που κάθε χρόνο αναπολούμε τη μνήμη του. Για τους Πατέρες της Εκκλησίας αποτελεί το υπέρτατο δείγμα της αγάπης του Θεού για τους ανθρώπους, που κανένε διακρονικά και δίνει μια άλλη προοπτική στον ανθρώπινο πόνο και στις κάθε είδους δοκιμασίες.

Για την ορθόδοξη πίστη μας, ο Χριστός στον Σταυρό δεν καταβάλλει ένα χρέος που ο άνθρωπος δεν μπορούσε να αποπληρώσει. Ούτε κατευνάζει έναν οργισμένο Θεό εξαιτίας της αποστασίας και της προδοσίας εκ μέρους του αγαπημένου Του πλάσματος. Ο θάνατος του Χριστού δεν είναι πράξη δικαιοσύνης, αλλά σοβαρότητας, υπερκόσμιας αγάπης. Ο Εσταυρωμένος Θεάνθρωπος γίνεται συγχρόνως και ο Κυρηναίος της ανθρωπότητας, που σηκώνει όλο το ανθρώπινο κατα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 6

- Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνατίου

Σήμερα, Κυριακή των Βαΐων, ο Χριστός δεν εισέρχεται απλώς στα Ιεροσόλυμα. Εισέρχεται στην κοινωνία των ανθρώπων που δεν ξέρουν τι ζητούν. Λίγο πριν, έχει αναγγείλει στους Μαθητές Του πως επίκειται η βασιλεία Του και αυτοί Τού ζητούν θέσεις εγκόσμιας εξουσίας. Σήμερα, οι Ισραηλίτες νομίζουν πως το μεγάλου τους πρόβλημα είναι η Ρωμαϊκή κατοχή και φαντάζονται πως βρήκαν τον υπέρτατο ηγέτη για να ηγηθεί μιας επανάστασης. Την επανάσταση, όμως, που φέρνει ο Χριστός δεν θα την αντέξουν. Η αγάπη που αποκαλύπτει δεν είναι μόνο αδιανόητη για την ανθρώπινη λογική, είναι και πολύ μοναχική. Σήμερα ο Ιησούς αποθεώνεται από τους αυριανούς σταυρωτές Του. Το ξέρει, μα δεν πτοείται. Είναι αποφασισμένος να υποστεί, μαζί με τις οδύνες του σταυρού, και τις οδύνες της προδοσίας από το αγαπημένο του πλάσμα. Και αντέχει, διότι η προδοσία, όπως τόσα και τόσα ψυχικά τραύματα, γνωρίζει πως είναι ο σταυρός του κάθε ανθρώπου.

Η σταύρωση του Χριστού, που πλησιάζει και φέτος, δεν είναι απλώς ένα ιστορικό γεγονός, που κάθε χρόνο ανανεώνουμε τη μνήμη του. Για τους Πατέρες της Εκκλησίας, αποτελεί το υπέρτατο δείγμα της αγάπης του Θεού για τους ανθρώπους που ισχύει διαχρονικά και δίνει μια άλλη προοπτική στον ανθρώπινο πόνο και τις κάθε είδους δοκιμασίες.

Για την Ορθόδοξη πίστη μας, ο Χριστός στον Σταυρό δεν καταβάλλει ένα χρέος που ο άνθρωπος δεν μπορούσε να αποπληρώσει. Ούτε κατευνάζει έναν οργισμένο Θεό εξαιτίας της αποστασίας και της προδοσίας εκ μέρους του αγαπημένου Του πλάσματος. Ο θάνατος του Χριστού δεν είναι πράξη δικαιοσύνης, αλλά ασύλληπτης, υπερκόσμιας αγάπης: Ο Εσταυρωμένος Θεάνθρωπος γίνεται συγχρόνως και ο Κυρηναίος της ανθρωπότητας που επωμίζεται όλο το ανθρώπινο κατάντημα και όλη την οδύνη και τη φρίκη του θανάτου που έχει διαποτίσει την ανθρώπινη φύση. Το αίμα του την αποκαθαίρει από τα θανατηφόρα δεσμά και το Αναστάσιμο Φως θα την αποκαταστήσει στο αρχικό της μεγαλείο. Και όλα αυτά, διότι ο Θεός αρνείται ως τετελεσμένο γεγονός τις συνέπειες της ανθρώπινης αποτυχίας και, καθιστώντας την δική Του, την μεταβάλλει σε δρόμο λύτρωσης.

Σταυρός και Ανάσταση είναι ένας κύκλος που διαρκώς επαναλαμβάνεται, τόσο στην προσωπική ζωή του καθενός όσο και στην πορεία ολόκληρης της ανθρωπότητας. Η ζωή, τόσο σε προσωπικό όσο και σε οικουμενικό επίπεδο, φτάνει συχνά σε καταστάσεις ακραίας οδύνης. Πάντα, όμως, φτάνουν και οι περίοδοι γαλήνης και ανάπαυσης.

Ως ανθρώπινη κοινωνία φτάσαμε, εξαιτίας της πανδημίας, σε ένα δικό μας «Τετέλεσται». Αρχίζουμε, όμως, να ακούμε από μακριά τον ήχο ενός νέου «εγέρθητι». Μέρες καλύτερες θα έρθουν. Πάντα έρχονται. Η Εβδομάδα των Παθών, όμως, που πλησιάζει, αλλά και η Κυριακή της Ανάστασης που ακολουθεί, θα μας δώσουν και φέτος την ευκαιρία να καταλάβουμε τί κρύβεται πίσω από αυτούς τους κύκλους της ζωής και τί έχουμε να περιμένουμε για το μέλλον.

Είναι αλήθεια πως, για τον κάθε άνθρωπο, έρχεται πάντα η ώρα τού Σταυρού και πώς, η οδύνη του θανάτου αποτελεί πάντα το τελευταίο κεφάλαιο αυτής της ζωής. Το γεγονός αυτό αποτελεί την μόνη ανθρώπινη βεβαιότητα και η επίγνωσή της οδηγεί τον άνθρωπο του καιρού μας, τον άνθρωπο που έκλεισε τους ουρανούς και έμαθε μόνο να ζητά βεβαιότητες και εξηγήσεις με τα εργαλεία αυτού του κόσμου, στον απόλυτο παραλογισμό. Ό άνθρωπος της πίστης, όμως, ο άνθρωπος που αρνείται να φυλακίσει την ύπαρξή του στους τέσσερεις τοίχους του φθαρτού τούτου κόσμου, αν και πονάει συχνά όπως όλοι, αν και ξέρει με βεβαιότητα, όπως όλοι, τον τρόπο που κλείνει η επίγεια ζωή το τελευταίο της κεφάλαιο, έχει άλλη

αντίληψη της οδύνης και κρατά διαφορετική στάση απέναντι στον θάνατο.

Πρώτο και πολύ σημαντικό είναι γι΄ αυτόν η βεβαιότητα πως, την ώρα της προσωπικής του σταύρωσης δεν είναι μόνος. Ξέρει πως, κάθε φορά που ατενίζει την εικόνα του Εσταυρωμένου, ο Θεός του υπενθυμίζει πως τα προσωπικά ανθρώπινα πάθη του έγιναν κάποτε Πάθη Θεία. Και ξέρει επίσης πως, η ίδια αυτή η εικόνα του Σταυρού, είναι η αποκάλυψη της ανθρώπινης αδυναμίας και αποτυχίας να βρει ζωή μακριά από την Πηγή της. Αν ο κάθε άνθρωπος ξεχωριστά και η οικουμένη ολόκληρη, σε κάθε δύσκολη περίοδο σαν αυτήν που ακόμη περνούμε, αντί να εφευρίσκουν συνωμοσίες και κρυφούς σχεδιασμούς, αποδέχονταν την επώδυνη κατάρρευση του ανθρώπινου ναρκισσισμού, θα αντιλαμβάνονταν τα μεγάλα διδάγματα, που κρύβει ο κάθε σταυρός.

Υπάρχει όμως και κάτι δεύτερο: Ο άνθρωπος της πίστης είναι σε θέση να κάνει ένα βήμα πέρα από τον παραλογισμό. Έχοντας γίνει μέλος μιας κοινότητας πού έχει διαποτιστεί από τη χαρά της Αναστάσεως, δηλαδή της Εκκλησίας του Εσταυρωμένου και Αναστημένου Θεού, είναι σε θέση να βλέπει την κάθε δοκιμασία σαν δρόμο προς το κενό μνημείο. Για τον άνθρωπο του κόσμου τούτου, κάθε τέλος μιας δοκιμασίας, σαν κι αυτήν που διανύουμε, είναι συγχρόνως και η αρχή του φόβου για την επόμενη επερχόμενη συμφορά. Ακόμη και η περίοδος μιας γαλήνης μοιάζει για αυτόν σαν ένα ηφαίστειο, που, αν και ήσυχο, παραμένει ενεργό και όπου να ΄ναι θα εκραγεί. Για να το πούμε πιο απλά, για τον κοσμικό άνθρωπο, η ζωή είναι μία μήτρα θανάτου, ένα μαύρο φόντο, που έχει πάνω της κάποια στίγματα λευκού. Για τον άνθρωπο της πίστης, όμως, κάθε έξοδος από μία δοκιμασία και κάθε γιατρειά, είναι η επιβεβαίωση της νίκης της ζωής και μία απεικόνιση της αιωνιότητας. Γι΄ αυτόν, η ζωή είναι η μήτρα μιας άλλης, νέας ζωής, ένα φόντο λευκό που έχει πάνω της κάποια μαύρα στίγματα.

Βγαίνουμε σιγά-σιγά από μία δοκιμασία και, κατά ευτυχή συγκυρία, η έξοδος αυτή συμπίπτει με το φετινό Πάσχα, το πέρασμα δηλαδή από τον θάνατο στη ζωή. Μπροστά μας βρίσκεται μία ευκαιρία, μία μεγάλη ευκαιρία να βγούμε από αυτή τη δοκιμασία σοφότεροι, ταπεινότεροι και πιο έτοιμοι να αναγνωρίσουμε τον Θεό της αγάπης, της μέχρι θυσίας αγάπης, να μας καλεί σε έναν δρόμο χωρίς φόβο, σε έναν δρόμο γεμάτο ελπίδα που οδηγεί κατευθείαν στο θρίαμβο της ζωής που δεν νικιέται, που δεν ευτελίζεται και που δεν θα σταματήσει ποτέ.

Πηγή: Εφημερίδα «Το Παρόν», 25/4/2021